

Sıkıcılığı bir yaşam biçimine dönüştürme.

Bir otobüse binip, ilk gördüğüm surata *neden bu kadar sıkıcısınız?* diye sormak istiyorum. *Hayatlarınız hep birbirine benziyor ve aynı sözleri yıllardan ve binyıllardan beri tekrar edip duruyorsunuz.*

İnsan sıkıcıdır der mi o? Suratıma alık alık bakıp *tövbe tövbe* mi der yoksa? Yılgın bakışlarından kendimi korumak için ben de kafamı çevirir miyim? *Neden bu kadar sıkıcısınız?* der miyim tekrar? Demem bence, o kadar ısrarcı bir deli değilim.

Derdimize deva olmayan hikayeleri, masalları, haberleri, ah o modern çağın ürettiği *gerçek haber* adı verilen masalları ve sair sıkıcılıkları bir kenara bıraktığımızda, insanların yaşamak için ne kadar aciz olduğunu görebiliriz. *Lafla peynir gemisi yürümüyor* olabilir ama *laf* insanların hayatının özünü oluşturuyor. Hayatlarına anlam katanların hemen hepsi laf, doğrudan tecrübe etmeyi unutacak kadar lafa boğulmuş durumdayız.

Karanlıkta kaybettiğin anahtarı neden ışığın altında arıyorsun? diye sorasım var ama bir yandan da insanların içten içe tüm bu manasızlığı farketmediğini düşünüyorum. Hepimiz ne için oynadığımızı bilmediğimiz bir oyunda, doğru sandığımız kurallar çerçevesinde oyunun hakkını vermeye uğraşıyoruz. Zemin yok, akan bir boşluk var ve aynı hızda boşlukta gezindiğin insanlara bakıp *ne kadar da hakikate yakın bir topluluğuz* diyorsun.